

Archiv pohádek, pověstí, obyčejů, starožitností
na Záhori a Pobečví.

Časopis lidopisný. Vychází měsíčně v Týně u Lipníka.

Číslo za 5 haléřů. — Poštou v Rakousko-Uhersku celoročně 1 kor.

ROČNÍK VI.

Září 1910.

ČÍSLO 7.

O Janošíkovi.

Pan František Mikulík v Kladnících vypravuje podání o národním hrdinu selského lidu na Pováží, které slýchal od čeledína z Rožnovska. Ten jako služebný jezdíval se svým gazdou do Uher na trhy; slýchal o Janošíkovi vypravovat, nejvíce v Púchově. Janošík proslavil se mezi lidem na Pováží a Valašsku jako populární hrdina Slovenska a Valašska.

*

Na sv. Tomáše šla žena ze Zděchova na Vsetín koupit huně gazdovi a ogarovi na haleny. Den byl velmi krátký, cesta dlouhá. Přišla na trh po poledni, jarmarečníci skládali zboží, rozjeli se a žena ničeho nekoupila. Cestou zpět pro nehodu plakala v horách mezi Hovězím a Zděchovem. U cesty oslovil ji neznámý a tázal se proč naříká. Sděbila mu své soužení marné cesty a obavu před Janošíkem, jehož prý sa každý bojí; ale musá byt dobrý chlap, dyť prý chudobě všady pomáhá.

Neznámý odvedl ju kousek do lesa; tam leželo několik štůčků huně a on ptal se jí kolik třeba. Starymu gazdovi prý třeba tři a ogarovi půl třeta loktů — odvětila žena. Naměřil ji od jedle k jedli a ještě přidal řka: Na eště tí přidám, bys neřekla, že Janošík špatně měřá. Byly z toho dvě haleny a ještě zbylo.

*

O sv. Václavu šla žena ze Seninky na jarmak do Vsetína záhy z rána. Před Leskovcem potkal ju pán, zastaví a ptá se, kde tak skoro ráno jde. »Inu na jarmak odvětila. Člověk musí skoro vyjít pro toho zbojníka Janošíka, že se ho všecko bojí. Ať ho zastřelí, oběsí nebo čert vezme!« — Neznámý pravil laskavě: Tetka, dobrá, kupte mi tam za groš cvečků (hřebíčky, s velkou

hlavou na podešve a kramfleky k obuvi), tu máte na posilněnou a odpoledne vás tu počkám.« — Sešli se na tom místě, neznámý ji zavalil z baňky páleného a sám čítal cvečky klada je na široký peň špičkami vzhůru. Jak byl hotov posadil ženu náhle na cvočky řka: »Babo, dyť Janošík jakživ nikomu neublížil a ty ho proklínáš. Nyní jdi!«

*

Z Halenkova šla děvucha na Vsetín a cestou plakala. Dohnala pána a ten se jí ptá, co je jí. Sdělila jemu: Jsem sirotek, roky mě došly, jdu si pro peníze po rodičích na kancelář. Poručník mě vyhnal, nadal, že se se mnou dost nadožiral. Mám milého šohaje, máme se rádi, ale staří to nedovolí, abysme se sebrali. Oni sú bohatí, a praví, že mosí přizienit 200 rýnských a já možu přinést enem 30 rýnských. Pán ji pravil: »Dám ti tu co ti schází; ale vymíním si na tvé svatbě první tanec s tebou. Každému vyjeviš, že ti to dal Janošík. Kdybys jej poznala, nevyzrazuj, byla by to tvoja smrt. Děvucha vykonala co jí sdělil. Vraceje se ze Vsetína šla rovnou na rychtu k rodičům svého vyvoleného a s radostí byla přijatá, nebo tolik peněz nebyli by dostali, kdyby obchodili 50 kotárů. Jozka její byl by radostí rozumu pozbyl a na rychtě strojila se svatba. Na noc před svatbou ukryl pan vrchní ze Vsetína kolem rychty portáše, obrajty, mušketyry a hajné, aby se zmocnil nebezpečného loupežníka a jeho lidí; sám přijel na svatební veselí. V den svatby, ráno v outerý přijel k rychtě starý pán v kočáře, žádal rychtáře vyhlásiti, že skoupí vlnu za dobré peníze. Sousedé přicházeli, prodávali i pozvaní hosté a starý pán vesele je častoval. — Chválil mladé manžele vracející se z oddavek a prosil nevěstu o tanec, k čemuž všichni rozjaření hosté přizvukovali a při tanci dupali, až se rychta otrásala. Po tanci pán se ztratil a nikdo neviděl, kam se poděl. K večeru došel posel ze Vsetína, že je zámek vyrabován; jen sirotčí peníze ostali. Po té Janošík zdržoval se se svými chlapci na Slovensku a rozdával chudákům bohaté dary.

*

Jednou chlapci Janošíkovi hodovali v jeskyni pod »Trojáčkou« a vyládali si, že jenom židé nikdy neklnou. Právě se jich několik vrátilo a jeden odhovořil: »Kamarádi to jste měli vidět vsetínského Jelínka, když jsme mu zastavili vůz podívat se, co tam pro nás má. Klekl, pro Boha prosil, abysme mu nebrali, má to vypůjčeno a veze do Nového Města. Těšil sem ho, že si pro potřebu jenom něco k jídlu osvojíme.« Všichni se tomu smáli. Janošík pokuřuje prohodil: »»Snad jste neublížili?« Oni na to: »Ani vlasu jsme nezkřivili.« Na to smutně prohodil: »My tu hodujeme a starý Dědek na Hovězí je těžce nemocný. Včera, jda okolo chalupy slyším syna láteřit, že by ho měl dávno čert vzít a nevěsta křičela, že mu nebude ani vařit ani topit.« Na to poručil: »Kašpare, ty dva dni tu odpočíváš, naber do měcha slanin od toho Jelínka, uzeneho, tabáku, baňu vína a trochu peněz na otop. Ať tam nestojíš, až bude děkovat!«

*

Nedaleko Pouchova potkal uplakaného člověka a ptá se ho po zármutku. Ten si požaloval, že z pěti pasek nikdo mu nechce za kmotra, bojí se ho, že je chudobný. »Já ti půjdu za kmotra,« odvětil neznámému Janošík. Po

křtu sv. zapsal se do matriky: Janošík. Kněz se ulekl. Zpozoroval to Janošík a dotknuv se kříže na stěně řekl: »Bůh mě slyší, že jsem nikoho neokryval.« Podělil dítě, dal otci dar i kostel dal opravit.

*

Za Púchovem k Trenčínu u silnice při Váhu stála hospoda, po které šel obchod do Polska na Jablunkov. Řada vozů přes den se skoro nepřetrhla a hospodský měl velké užitky, o němž i jeho ženě jsou bezdětní říkali lidé, že jsou pyšní a lakomí.

Janošík často pozoroval jejich pohrdání formanů a pltarů a chtěl je potrestat. Dal se s nimi do vyjednání koupit hospodu se vším co stojí a leží. Smlouvali, až se dohodli. Podal, co chtěli. Na den určený donesl kupní cenu. všecko v domě prohlédl a zaznamenal. Neskrblil na litkup, k čemuž pozval rychtáře, pudmistra s konšely.

Na noc vyžádal si klíče, aby nikoho nepouštěli, a jeho chlapci venku hlídali. V hospodě se hodovalo vesele, Janošík platil za všecky, co si kdo přál. Pak si vyžádal, aby směl zazpívat a zatančit. Dudák spustil na gajdy předeheru, Janošík zpíval po verši, dudák hrál k tanci:

1. Šenkýřko tlustá, tancuj se u nou z husta, dokud není komorenka i světnička pustá.
2. Florián komoru, Valentín světničku; muzikante zahraješ na veselú pěsničku.
3. A ty Floruku, co tvé služby týče, ucpaj ty si věchtěm dūrku, kam strkají klíče. Zacpat klíčkovou dūrku, aby světlo neviděli.
4. Kteří ste v papučách, vylezte na hůru, ať ty schody nešvadroní, dajte sobě vůlu.
5. Pěkné bravky, pěkné, vykrmit umějí, jen že u těch tlustých slanin dvě děvušky spějí.
6. Tam na ty děvušky, trošku pozor dajte, jak se začně vytahovat, světlo přidávejte.
7. Okno u světničky nemá mřeže husty; u jabloně pevný buček, snadno tě tam pustí.
8. Hospodský tam halá, netřeba se báti; je napilý kořalenky, bude dobře spáti. —
9. Valentine švarný, ať tě šenkýř skusí; vem nožice pod zrcadlem, ustříhni mu fúsy.
10. Truhla ve světnici, je robená čistě; otevra ju, veru že sú tam peňáže jistě.
11. Dvě otýpky klobás, stalo se to gdysi, kocúr jich potáhal; na hambálku visí.
12. Při korytě stojí, tři kravičky dojny; a ta čtvrtá s bílým hřbetem, ta se pro nás hodí.
13. Ve dvoje provaza na rohy jí dajte; za pavúzkem na fasuněk dobře uvázajte.
14. V tej nové maštali, tři koničky stojí, ten jeden je tuze mladý a ten

15. Než toho lysého pro mňa osedlejte, u té hory »Malenové« na mňa počekajte.

16. Šenkyřenko mladá, nemluv mnoho na nás; v horách je moc chudých lidí, ti nás potřebují.

17. Šenkyřenko hodná, nelituj ty toho; nedal ti Bůh žádných dětí, nepotřebuješ mnoho.

18. Veselé zpívání, kumštovné skládání, u Púchova za Trenčínem vždycky jest k dostání.

19. Zde na tomto místě, kde Janošik jistě, se šenkyřkou poskakoval, ošidil ju jistě.

Rychtáři s konšely a hospodskému ráno se oči otevřeli; každý si z písně něco zapamatoval, jak Janošik chlapcům rozkazy dával šenkyře potrestat.

Jak se vraceli Ukrajínští kozáci z bitvy u Slavkova r. 1805.

Ráno 3. prosince přijelo do Kozlovic u Přerova dvacet ruských jezdců. Osadníci se lekli, sezváněli na poplach a zahnali je cepy, kosami a vidlemi. Rusové byli pokojní lidé, utmáčení a churaví. Tři z jezdců za Sušicemi odjeli k Libuši do Hlinska a tu byli v č. 16. pohostění. Jeden těžce raněný přál si trochu vody. Na to odjeli. Kamarádi jej na koni podpírali. Na hradisku za Hlinskem raněný skonal. Sdělalí jej s koně, zaplakali nad ním a tu jej v poli pochovali v plné zbroji. Odtud vraceli se na Ukrajinu.

*

Týž den přijechal do Martinic u Holešova ruský důstojník. V třetím stavení od Holešova na levo uvázal koně u vrat otevřených a prosil o chleba. Hospodiň mu podala, co měla po ruce a s chutí se najedl. V té přiběhl do jizby čeledín volaje: »Vojáku, Francouzi vám berou koně!« Důstojník vyjda na násvi zapískl na pištalku po třikrát. Ukryl se za vrata a brzy dupotem blíží se jeho kůň s jezdcem, kterého sestřelil. Sedl na koně a bral se na Fryšták k domovu,

O Bednaříkovi v Kladníkách.

Jozka byl postavy malé, ale čiprný. Narodil se r. 1795. a když vyrostl chytali jej na vojnu. Vojáci jej hledali, ale matka jej několikrát ukryla. Z jara r. 1813. jej přece dostali, svázali jej provazy a vedli do Lipníka. Na lávce přes Bečvu podařilo se mu jednu ruku uvolnit, druhou si rozvázal a skočil do řeky, že ušel vojanštině. Hledali jej, až jej našli a v řetězech dovedli k odvodu. Po bitvě u Lipska byl propuštěn, vrátil se do Hlinska a jeho potomek Josef Bednařík hospodaří posud na gruntě čís. 24.

Hrob u Vidláče.

Nedaleko cesty ze Lhoty do Radotína při dvoře nynějším stály v lese Vidláči, než se vykučoval na pole, tři náhrobky samovrahů. Prostřední kryl hájného ze Lhoty. Začátkem 19. století se tu oženil, děti své vychoval se svou zbožnou manželkou v řádné lidi. Po letech ochořel, stal se trdnomyslný a ze žárlivosti ženu svou těžce zranil u lesíka jdoucí na služby Boží do Hlinska. Sám se tu zastřelil. Lidé jej pochovali v lese na hranici Radotské, jak bylo obyčejem. Manželka ozdravěla a hodné děti jeho chodívali se modlití do Vidláče na hrob otce, při tom stávēli na rov křížky z hůlek. R. 1834 obdýval se tu velký hon. Po první leči u Radotína sešli se tu střelci a honci k druhé leči. Rozpustilý jeden honec vida křížky, vytrhl je, polámal a volal: Oběšenci a zastřelenci kříže nepotřebují. Oběšenci, zastřelenci vstávejte! Nyní, před více než 50 lidmi stalo se, že pod zemí počalo dupěti, jako hrom vzdálený, rovy a okolní půda vlnila se, jako když krtek ryje. Honec ubledlý, strnulý tlačil se mezi střelce, ti jej však vystrčili a donutili nalomené křížky na rov postavit. Hned všecko ustalo. To jsme my starší od několika očitých svědků slyšeli, z nichž někteří posud žijí. Potomci hodných dětí nešťastného hájného žijí posud ve Lhotě, Hlinsku, Opatovicích a Klokoči.

Život selského lidu v Halčci, Rusku, Bulharsku, Srbsku a Macedonii.

(Pokračování.)

Motýl vylézá z díry a poletuje; mládež patře na to zpívá: Dědu, dědu, sej ječmen, schovej saně, vezmi vůz, to pojedem na rogoz (rákoš, sněm, od: rokovati).

Poláci slyší zpívati přiletěvši vlastovičku: Byly tutaj stóžky, bróžky, teraz niema nič! Začínají seti přísadu. 4. Přilétají jiričci ze zámoří; jestli letí přímo k hnízdu, vesna bude družná. U Bulharů sbírají se mládenci, zažihají slámu a roždí a přeskakují oheň prigovoriyaja: Urba-le-le. K Polákům přilétají první čápi (bocani). 6. Čistý ponedělník. V. R. U koho na čistém pondělkú ostane za zubý maso, vidí čerty ve sně. Koupají se v bani (lázni). Veliký púst območí chvost (oteplí se). V postě se pozdravují: Zdorovo zagovělis na křen, ředekvu, na bílou kapustu. M. R. Čistí chaty, hádají na úrodu (Halč). Poláci na popelec vynášeli masopust (jako slaměnou kuklu) na smrt ven z vesnice a svobodným přivázali kladky na nohy. Malorusové na galičskom Podgorju v týdeň od 6. — 12. řečený sv. Fedoroviča (Theodor) vaří ve dne, jdou skoro spát, nepracují při světle. Matky děti napomínají: »Dětočki! Ne svetět, bo Fedor zlý v zapečku sidí!« Pekou postní chleby, makovníky.

9. V. R. Kulík přelétá ze zámoří a přináší vodu ze zajetí. Rovnodení. Na Smolensku vítají vesnu: »Přišel vnuček pro dědušku!« (Vesný sněžik padající v otepel na zimné zbytky). Vesné rovnoci. Na bílé Rusy devušky

okrášlují vršek smrkový a zpívají pak píseň: Na tvojm dvoře stojí křeslo, na tom křesle sám Bůh sedí, před Bohem všichni svatí Mal. Rus. Začátek vesňanek (jarních písní). Sejí přísadu na kapustu. Pekou galubci z krup a listů kapusty. Chlapci vidouce první ráz divokých husí, vyhazují slámu hovořice: Gusi! Natě, vám na gnězdečko i na zdorovijačko (zdraví). Když se na mezi neb trávníku první jiskérka (sedmikráska) objeví, volají na ni: Topču, zrosti; dej Bože oteplíti a toho roku se dožítí.

10. V. R. V pátek na 1. neděli posta nosí k nešporám med, který zovou kanunom (svatvečerní), kněz píše nad ním liturgii. Pekou koláče a jedí je s medem a máslem.

11. Na Theofana mlha, k úrodě Inu a konopí. Poláci hovoří: Na sv. Řehoře, žába hubu otevře; čápi letí od moře. 17. V. R. Na sv. Aleksia tekou z hor potoky. Schovej saně, spravuj tělegu (vůz). Ustanovují pasáky husí. Chlapci vítají slunce jarní: Solniško, solniško, vygloň (vyhlédni) z okenečka; tvoje děti plačut, po kamužkam (kamení) skáčut, v okoško kidajut. M. R. Štika probíjí ocasem led. Do prvního hromu nerozmrzne země. 20. V. R. modlí se od třasavičné nemoci (horečky). Poláci: Prosí sv. Šebestiana o ochranu od nemocí a moru. 22. V. R. v gubernii Tulské z rána chodí pohlížet na kruhy kolem slunce, červené věští plodородí.

25. Blagověščenije (Zvěstování P. M.). V. R. Vesna zimu pobořila. Spalují slámu s postelí. Skáčí přes oheň, pálí v peci sůl a s tou solí pekou bulky na krmení ovec. Přílet vlaštoviček a divokých husí. Jest-li prší, bude rok chudý; jest-li mráz, bude mnoho oharků, jest-li krásný, bude horké léto. Kukačka zavila hnízdo, dle toho je bez hnízda a v cizí klade vajíčka. Na surovou přízu nehleď. Neduj na oheň na Bl., nebude hlavnička. Ve svaťveč. tohoto svátku (kanuně) sejí hrách. Blag. je u Boha veliký svátek, jako na Paschu, že v pekle (adu) hříšníkům nemučí. Malorusové zovou ten svátek, Blagověstnyj. Počátek setí jařin. Vynášejí včely ze včelníka (slaměné ouly). 29. Ukrajinci pekou k jídlu pšeničné kříže a chovají po čas setí. Hostí testa s teščeju kiselem s máslem. U Čechů, Moravanů a Poláků smrtná neděle. Děti vynášejí smrt (slaměnou kuklu, představující zimu) z dědiny a zimu pohrouží ve vodě. Tak činí serbské děti v saské Lužici.

30. V. R. Domový běsí od rána do půlnoci, jak kohouti zapějí, nezná domácí. M. R. Domový v noci jezdí na koních. Proti tomu drží ve stájích kozla, nebo pověsí zastřelenou straku. 31. V. R. Na sv. Ignacia rodičové se modlí za zdar rodinného žití. Při konci marta pohanská Litva světíla začátek vesny: Sutinkau, slavnost jarní, jako u druhých Slovanů.

Duben.

Starobulharsky: Rězeň; velkorusky: Aprěl; malorusky: Berezeň (teče štáva z březy); na Ukrajině: Cvěteň; polsky: Kwiecien; chorvatsky: Travanj.

1. V. R. Jestli se voda na poli rozleje, bude větší tráva a raný pokos. Stříhají ovce (jarní vlna). Domový se probudí.

3. V. R. Vodňaný probudí se ze spánku zimního, obětovali mu v obět koně spolu i Domovému. Do řeky vylívali máslo se slovy: Tobě řadauško, dar na **novoselje**; přijmi, ale ušetř naši zem. — 5. V. R. Theofil hubu nadul.

(Teplý větr). M. R. Volají na větr: Duj, ne duj; ne k rozvodnění, ale k Velikodnu. — 6. Na sv. Iridiona setká se slunce s měsíčkem (Tulá) a často při tom setkání bývá zemětřesení. — 11. V. R. Antín, hojí zuby, rozpouští vody. Poláci říkají: Zahřím-li na sv. Vojtěcha, útěcha rolníku. Kolikrát zahřím, tolikrát zazvoní klíčem, nebo koziočka przewiacaja. Na sv. Benedikta (21. III.) na pole s hrachem, Vojtěch s ovsem jede, Filip (26. V.) tatarku (pohanku) vyvede. — 12. V. R. Medvěd vychází z brloha; zajáci běhají (neleží). — 13. Poláci: Jak dlouho před Markem žáby křičí; tak dlouho potom mlčet musí. — 14. Vrány se rozcházejí do lesů k rodinnému žití. — 15. V. R. V Orlovské gubernii vyhánění smrt ze sela (zima). R. 1666 odbýval se v Moskvě obřad: vjest Spasitele na oslátku do Jerusálema ve svaťvečer (Kanun) neděle verbnoj (vrbná nečele, světí se ratolesti jívové jako u nás). Také se jmenuje ten svaťvečer: vrbné neb Lazara vzkříšení. Říkají: Sv. Lazar za verboj lozil. Na vrbný mráz, úroda jařin k chlebu (Novgorod). M. R. Na neděli: Vrbnica, Vrbnič přináší ze služeb Božích svěcené ratolesti vrbové, bítí spící řkouce: Ne já biju, vrba bije, buď veliký, jak vrba: zdravý jak vrba, bohatý jak země. Říkají: Přišla vrbica, zima zvrhne se. Ryba tře se prvý ráz; druhý ráz, jak rozvine se březka a třetí ráz na Vzkříšení. — 17. V. R. Bosimij, patron včelařů. Rozestavují včely (úly slaměné) na pasekách. — 20. M. R. Chléb na ten den setý bude čistý. — 21. Velký pátek. — 22. Bílá sobota. — 23. Pascha Kristova. Velikden. Neděla svatá, slavná, velikodenská, veliká, radostná. Svatý hrom k úrodě. Kdo nebyl u zautreni (jitřní), toho koupají, nebo polívají vodou. M. R. Na nedělník obliovaný pijí víno kosmodemianské (sv. Kosmy a Damiana). Po jitřní prvního dne Paschy chodí rodiny vzájemně christovatsja, zarývají do mohyl hrobů vejce. Začátek chorovodů (vážné tance při zpěvu). Na svátek světly oheň nezapálí. Začíná masojed a besedy. Bělo R. zpívají pod oknem písně s hudbou, tím zaplaší metelice a zovou je: voločebníkami. M. R. Na Velikden, Paschu, kosti beránka velikonočního zarývají v nivu, coby kroupy neškodily. Sbírají rosu, máčí oči. Přihotovují paschu (chléb), malují vejce (písanky, krásanky). Klepou se vejci: tolkažut, čikajut, říkajíce přitom: Dobrý den Velikden, dobrý večer na Rozdvo. Na prostranní kolem kostela (cerkvná ograda) konají chorovodné hry za zpěvu (z pravěku předkřesťanského) na př. kolem Somboru. Na znamení radosti Velikonoční: zvoní, střílí, chlapci chodí po selu (dědině) chrestovat. Znamenitější hry a zábavy na červené Rusi (Podol) pro mládež mužskou jsou: Koroměslo, bolko, soroka, zvonica, pilka, šayorňa a pro ženskou: rynoček, trojak a j.

Veliký význam má svátek sv. Jiří. (Na ten den světlo se božstvo Chors, Dažbog, svarožic, slunce, či oheň.) V. R. jmenují jej Egor'ev den, Jurjev den, Jagori, Egoria chrabrogo, Egorij vodonos, skotopas. Na Egoria vesna se rozvine. Jurji krávy pase, Nikola koně. Na Jurja krmí koně křestami (kříže z těsta pečené na Narození Páně). Majíce na myslí stáda svá hovoří: Jegorij, nebo Vláš (poh. Veles, křest. sv. Blažej) všeho bohactva původ. (Chors i Veles.) Vyhánějíce na pastvu, modlí se k sv. Jiří (Kostrom): My vokung polja chodili, Egoria oklikali, Makaria veličali; Jegorij, ty náš chrabryj, Makarij prepodobny. —

Záhorské rýmování o nestálosti světa.

1. O podvodná světa krásu a tvářnosti, — o darebná lidská péče a starosti, — o pomíjející života sladkosti!

2. Jak větrové prudcí, když sem a tam vějí — a vojnu prchlívu mezi sebou dějí, — lístečkem stromovým sem i tam házejí; — tak lahůdky světa brzy pomíjí.

3. Více věř oblakům, kteří prudce běží, — těm ukrutným vlnám, jež po moři plují, — i ptáčkům létavým, ti nedlouho slouží, — než světu bídnému, neb jeho zboží!

4. Lépe jesti svěřit se africkým lvům litým, — i hadům škodlivým všechněm jedovatým, — těm harpijím ptákům ošklivě mrzutým, — nežli světa slovům mrzutě nadutým.

5. Cožkoliv živého na ten svět přichází, — maličko pobude, zas' z světa odchází; — slunce teď vychází, po chvíli zachází, — tak všecko v tom světě k skončení přichází.

6. Přemoudrý Šalomoun, ač měl zboží dosti, — i světských rozkoší plný byl dosti; — však ve všech rozkošech s velikou žalostí — vykřikuje a volá: marnost nad marností.

7. David pásal stáda, potom králem zůstal, — s nepřátely svými mnoho bitev vystál. — Samson lva roztrhl, z něhož medu dostal; — avšak na vítězství ženském každý přestál.

8. Absolon překrásný každému člověku — byl ku podivení za mladého věku; — ale jeho vlasy přivedli ho k smutku, — když na dubě zabit zkrz Joaba ruku.

9. Co Alexandrovi na světě obstátí — mohlo, neb světa více chtěl dostátí; — bitvu na něm žádný král nemohl vyhrátí; — avšak musel na hrobě dost malém přestátí.

10. Kde jinší králové, kde potentatové, — kde slavná knížata, mocní vévodové, — udatní rekové, smělí hrdinové? — Jako v okamžení sklادli životy své.

11. Sláva světská mine; avšak zůstává věčnost. — Bohactví pomine, očekává věčnost; — tělo též zahyne, očekává věčnost, — šťastná, neb nešťastná, ale věčná věčnost.

12. Za pomíjející, zarmoucená věčnost; — ze světa pak marné věci, tvrdá věčnost; — za časnou radost, neskonalá věčnost.

13. Nešťastný tehdy, kdo se raduje, — a více nešťastný, kdo ve zlém panuje; — mnohý na královské stolici králuje — a zítra do hrobu položený je.

14. Šťastný, kdo může nyní světem pohrdati; — moudrý, kdo umí slávu zamítati, — silný, kdo darů světa nechtěl přijímati, — rozumný, kdo uměl po nebi dychtiti. (Soběchleby).

 REKLAMUJTE čísla nedodaná. Reklamace se neřádkují, nepečetí.